

[Jørgen Jørgensen.]

Obligationer og kan derfor i hvert Fald ikke bidrage til det, det ærede Medlem vil give det Udseende af, nemlig at den lave Rente i Banker og Sparekasser kunde medvirke til, at Obligationskurserne gik ned. Den lave Indlaansrente i Banker og Sparekasser maa nødvendigvis føre med sig en højere Obligationsrente, end Tilfældet ellers vilde blive.

Nu viser det sig, at Paastanden om de store Udtræk i Banker og Sparekasser, navnlig i Sparekasserne, ingenting har paa sig. De Tal, det ærede Medlem læste op herfra forleden Dag, godtgjorde jo, at med Rentetilskrivningerne ved Udgangen af Marts Maaned var de i Sparekasser og Banker indestaaende Beløb større i Aar end i Fjor; der var en Stigning af det Beløb, der var til Raadighed i Banker og Sparekasser til Udlaan. Derfor kan det ikke være rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at man af Hensyn til Udtræk i Banker og Sparekasser er nødt til at skabe større Lighed mellem Obligationsrenten og Sparekasserenten.

Og hvis man vil bidrage til at holde Beskæftigelsen i Gang, hvis man vil bidrage til at støtte Erhvervslivet, hvilket alle er enige om, bør alle være interesseret i, at Obligationskurserne ligger saa højt som muligt. Men ethvert Forsøg paa at hæve Indlaansrenten i Banker og Sparekasser vil uvægerlig føre lavere Obligationskurser med sig. Derfor tror jeg, at den Politik, der indledes ved at opgive Rentesænkningspolitikken og gaa over til den frie Ansættelse af Renten, som i Aarene før 1933 har vist sig at betyde en Rente saa høj, at Erhvervslivet ikke kunde bære den, vil faa Indflydelse paa vort Erhvervsliv paa en Række Omraader. Det er ikke alene det danske Landbrug, der kommer til at bøde derfor, men det er de store, frie Erhverv, der i høj Grad er henvist til at arbejde med Bankpenge, med løs Kapital, der næsten straks vil mærke Følgerne af, at Tvangsrenteloven ophæves. Det vil give sig Udslag i mindre Byggeri, mindre Beskæftigelse, det vil føles som et Tryk paa det Erhvervsliv, der paa visse Omraader nu er ved at komme i Gang, og som alle burde være interesseret i fortsat kunde udvikles og trives. Derfor vil Opgivelsen af den Rentesænkningspolitik, der har været ført, og som har øvet betydelig Indflydelse paa Foretagsomheden og Beskæftigelsen her i Landet i de sidste Par Aar, saaledes som det sker ved Rentelovens Bortfald, og den Politik,

som bliver Følgen deraf, betyde en Svækkelse af vort Erhvervslivs Stilling, ikke alene for Landbruget, men ogsaa for de øvrige Erhverv, og det beder jeg det Parti, som har været med til at paabegynde denne Politik, tænke over, før det endnu er for sent.

Den Rentepolitik, som vi har støttet indtil denne Dag, havde til Formaal først at skabe det danske Landbrug en Forrentning, som gjorde det muligt for Landmændene at klare sig med det bestaaende Prisniveau. Danske Landbrugere ønsker ikke, at Ordninger af den ene eller anden Art skal gennemføres for at sikre Landbrugets Eksistens, danske Landbrugere ønsker det mindst mulige af Statsordninger, og Forudsætningen for, at dette kan undgaaes med de Vilkaar, dansk Landbrug har at arbejde under nu, er, at der sikres de Landmænd, der har købt i de dyre Aar og har en Gæld, som de ikke kan forrente paa det nuværende Prisniveau, Mulighed for Forrentning paa et Niveau, hvor de er i Stand til at klare sig med de Priser, de sikkert kan regne med i de kommende Aar, i Nærheden af det, vi har nu. Derfor har jeg anset det for et meget vigtigt Led i alle Bestræbelserne over for Landbrugskrisen at skabe Landbruget en Forrentning, som med det bestaaende Prisniveau gjorde det muligt for det overvejende Tal af danske Landbrug at klare sig, og derfor maa det Parti, der giver sig Udseende af at repræsentere Landbruget i særlig Grad, bære Ansvaret for, at den Rentepolitik afbrydes, som hidtil har været ført for, at der kunde skabes det danske Landbrug en Stilling, der gjorde det muligt for danske Landmænd at eksistere uden Ordninger af den ene eller anden Art, som det danske Landbrug i det store og hele er imod. Derfor rækker den Diskussion, vi nu fører paa Grundlag af en Enighed, der er opnaaet mellem Venstre og de Konservative, videre end til dette; den tager Grunden bort, Muligheden for, at der skal kunne skaffes dansk Landbrug Vilkaar, der vilde overflødigøre en Række Statsordninger, som ellers vanskeligt kan holdes ude. Derfor tror jeg, at man, før man alt for kategorisk binder sig til, at denne Politik skal ophøre, maa overveje de Konsekvenser, der vil følge deraf.

Det ærede Medlem Hr. Krag var meget fortrøstningsfuld over for det kommende Valg og udtalte Bekymring for, hvordan det skulde gaa os. Jeg tror, det ærede Medlem først skulde tænke paa sine egne Forhold. Hidtil har det dog været saadan med de andre Partier, at de ikke mellem Valgene